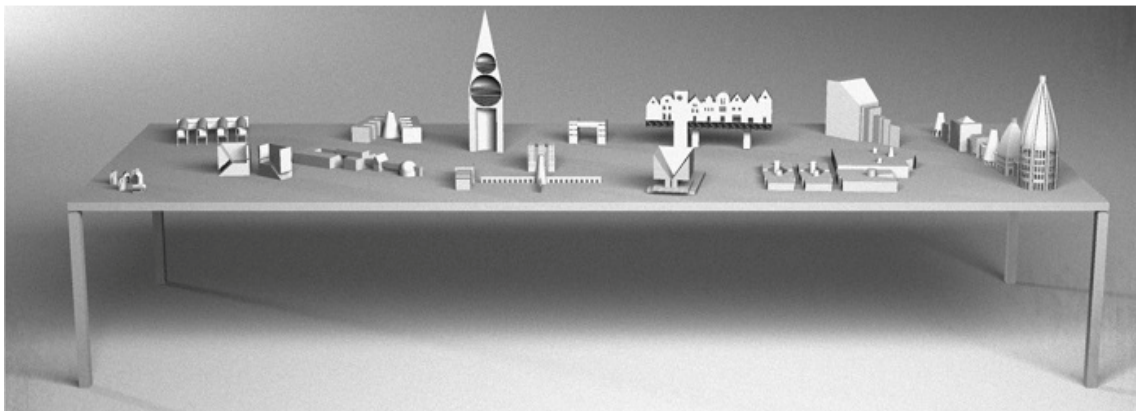

ОБРАСЦИ НА РАСТ: РЕЗИДУАЛНИ ФОРМИ

ВОВЕД

Современите аспекти на урбаноста се општи и неодредени во однос на архитектурата бидејќи истите ги огледуваат културолошките, економските и политичките но не и просторните детерминати на денешното општество. Нашата студио работа ги прифаќа овие генерички состојби но истовремено повикува на потребата од употреба на основните елементи на архитектурата како фундаментален јазик за концептуално создавање на нова просторна структура на сегашноста. Оваа сесија студиото ќе експериментира со просторните типолошки архитипи кои истовремено претставуваат репрезентативни и содржински конструкти кои просторноста ја подразбираат како концепт на бивствување а не единствено како утилитарен концепт на користење.

Затоа идејата е архитектурата да се користи како инструмент за градоградење, како алатка за содавање на нова радикална различност во рамките на постојната реалност. Целта е ре-поставување на општествената вредност на архитектурата, на нејзината просторност, како темелен општествен принцип (покрај оној на економијата и политиката) кој ја подразбира формата како културолошки амалгам поставен во мноштвениот систем на општествените релации.

ЦЕЛ

Студиото ќе има за цел да создаде серија на автономни архитектонски гестови со јасна типолошка матрица кои претставуваат анкерни точки во постојната морфологија на градот врз кои се создава и бележи новата структура за понатамошно растење на генеричкиот град. Овие архитектони имаат за цел да создадат социјална кохерентност во инаку фрагментираните наративи на градот преку создавање на единствено тело од неговите функционални, чувствени и спекулативни особености.

ПРОЦЕС НА РАБОТА

Студио работата подразбира колективен напор и бара делење на знаењето од сите учесници во работата. Диктумот на Алдо Роси *l'architettura sono le architetture* значи дека архитектурата на градот е всушност создадена од агрегација на други архитектури. Покрај другото, истата го подразбира градот како место за прифаќање на индивидуалните социо-политички пориви, соништа и убедувања, односно градот како искуство на колективната меморија. Од таа причина крајниот резултат на студиото ќе ја претставува колективната свест на групата каде секој од проектите иако автентично различен ќе дели заеднички вредности за градот и градството.

ЗАДАЧА

Целта е воспоставување на релација помеѓу архитектурата на градот и архитектурата на индивидуалниот архитектонски објект. Секоја интервенција треба да создаде место/помосна современиот урбан живот:

- Локација: 6 просторни отсечоци долж Јужниот булевар во Скопје чија архитектура во себе ги впира тековните општествени реалности и истите ги реконфигурира во нови светови за иднината
- Програма: Создавање на амбивалентни градски простори во кои социјалната активност на современиот човек бара автентичен урбан простор за практикување на индивидуални и колективни задоволства.

Финалниот архитектонски проект не треба да следи јасни функционални обрасци, туку истиот треба да претставува архитектура испразнета од содржина која е способна во текот на своето временско опстојување во себе да воспостави мноштво на програмски можности. Оваа архитектура на отсутна застареност просторен модел кој создава 'состојби на комуникација' за своите корисници.

Клучни зборови: монументалност, *tendenza*, постојаност, хетеротопија, тип наспроти антитип, инфраструктури, машини

PATTERNS OF GROWTH: RESIDUAL **FORMS**

INTRODUCTION

Contemporary aspects of urbanity are generic and vague in terms of architectural discipline and spatial rigour because they reflect cultural, economic and political but not spatial determinants of today's society! Our work accepts the effect of such condition but simultaneously recall upon the need of precise use of basic architectural elements as fundamental language to restructure contemporary currents on a conceptual level. Spatial typological archetypes such are atrium/void, stoa, portico, walls and colonnades, domes, free plan, infrastructures/aqueduct, shapes (domes, boxes, and towers), facades and scaffoldings/curtain wall setc. are structures by which architecture is simultaneously representational and content tool, with spatiality being concept of *being* instead of *becoming*.

The idea is to use architecture as instrument to the city building, a tool to reconstruct and create representations of radical difference within existing reality in order to position architecture as one of the ground principles (besides economy and politics) of building society. By absorbing multiple relations of autonomy, equivalence, contrariety, symmetry, correlation, simultaneity, identity, whole, continuity, impermanence and (sub)alteration cultural and formal amalgam between architecture, its spatiality, and society would be obtained.

AIM

The studio would use a series of autonomous architectural gestures each of them coded with basic typological clarity. The aim is to put them as anchoring points within the existing urban morphology of the city, demarcating and making new structure upon which further generic city building (*immeubles-cités*) would grow. They (these architectures) should create social coherence of fragmented narratives of the city by achieving functional, emotional and speculative wholeness.

PROCESS OF WORK

The studio strictly encourage collaborative work and sharing of knowledge and production efforts. Aldo Rossi dictum *l'architettura sono le architetture* understands architecture of the city as being made of aggregation of other architectures. Among other things it recalls the effort of embracing individual social and political desires, dreams and believes within the experience of collective memory as city itself represents. Thus the final result of the studio work should also resemble collective consciousness in the material produced in as much in the commons various projects achieved.

TASK

The idea is to obtain relationship between the architecture of the city and architecture as a single building. Each intervention should be able to create a place/nomos for practicing contemporary urban life:

- Location: 6 locations in Skopje along the South Boulevard embedding new concept of urbanity with architectural intervention being primary structure for embracing contemporary socio-economic and cultural realities
- Program: creating urban environment and social engagement by inhabiting/ domesticating space for individual and collective indulgence (market, sport/palestra/sport park; lifelong learning/creative hubs; public halls/municipality councils, temporary living...)

The proposed architecture would not project functionalistic patterns but it would represent an architecture without content; architecture that could embrace various programs within its time-endurance, one that produces 'condition for communication' among urban dwellers – a dream-vehicle for ultimate publicness.

Key words: Monumentality, Tendenza, Pavilions, Permanence, Heterotopia, Type vs. Antitype, Infrastructures, Machines